

ת"פ 18264/04/18 - מדינת ישראל נגד סמאח עיאש

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18264-04-18 מדינת ישראל נ' עיאש

בפני בעניין:	כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד חיים קולבקר נגד	המאשימה
סמאח עיאש	
ע"י ב"כ עו"ד נסאר מסיס	הנאשמת

גזר דין

כללי

1. הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בעובדות כתב אישום בעבירות הסעה שלא כדין וסיוע להתחזות שבוצעו ביום 25.3.17. באותו מועד, בשעות הבוקר, הסיעה הנאשמת תושבת של הרשות הפלסטינית, שלא היה לה היתר כניסה לישראל, אל תוך שטח ישראל דרך מחסום חיזמה. בנוסף, קודם לאותה נסיעה, מסרה הנאשמת לנוסעת את תעודת הלידה של אחייניתה של הנאשמת, שהיא תושבת ישראל, זאת, על מנת שהנוסעת תציג עצמה כאחייניתה, המורשית לשהות בישראל. בהגיען למחסום, הנוסעת הציגה את התעודה לחייל שעמד במקום וטענה כי היא בעלת התעודה.

2. תסקיר שירות המבחן מיום 13.5.19, שהוגש בעניין הנאשמת, מלמד כי היא בת 42, אם לארבעה, מצויה בהליכי גירושין ועובדת כמנהלת בגן ילדים. הנאשמת סיימה 12 שנות לימוד והיא בעלת תעודה מקבילה לבגרות ואף למדה לימודי תעודה בתחום מסוים של סיעוד ועבדה במקצוע זה מספר חודשים עד לנישואיה בגיל 19. יחסי הנאשמת עם בעלה היו מורכבים והם מצויים כעת בהליכי גירושין.

לנאשמת אין הרשעות קודמות, היא קיבלה אחריות על ביצוע העבירות, גילתה הבנה לכך שעשתה מעשה אסור ושגוי והסבירה כי המעשים נעשו בלחץ הנוסעת שהיתה חברתה, ואשר ביקשה להיכנס לישראל לצורך רכישת בגדים. הנאשמת תיארה שחשה כי אינה מצליחה לסרב לבקשה ובליה שקדם למועד ביצוע העבירות, תכננה כיצד לסייע לנוסעת להיכנס לישראל, מבלי שלקחה בחשבון את השלכות מעשיה.

הנאשמת גילתה הבנה לכך שברקע לביצוע העבירה עומד רצונה המתמיד לרצות אחרים ובהם הוריה, בעלה ואחרים, וכי לאורך השנים התקשתה לעמוד על עקרונותיה ולשמור על איזון בין טובתה לטובת אחרים. הנאשמת הביעה חשש כי הרשעתה תגרום לה להפסיד את מקום עבודתה המנוהל על ידי גורמים ממלכתיים, והוסיפה כי ברצונה ללמוד לתואר

בחינוך מיוחד. שירות המבחן התרשם, כי הנאשמת מנהלת, בדרך כלל, אורח חיים נורמטיבי וחיובי הכולל עבודה סדירה וגילוי אחריות כלפי בני משפחתה. עם זאת, היא מתקשה לגבש יכולת לנפרדות ונוטה לרצות אחרים, עובדה המהווה גורם סיכון להישנות העבירות.

על רקע קבלת אחריות של הנאשמת על מעשיה, הכרה בפסול שבהם, הצער והחרטה שמגלה, ועל רקע התרשמות שירות המבחן מכוחות ההסתגלות וההתמודדות של הנאשמת והתרשמות כי ביצוע העבירות אינו אופייני לאורח חייה בדרך כלל, הומלץ לגזור על הנאשמת 200 שעות שירות לתועלת הציבור. כן הומלץ לבטל את הרשעתה של הנאשמת, בשל כך שהרשעה עלולה, לדעת שירות המבחן, לפגוע באפשרויות תעסוקה בהווה ובעתיד, פגיעה שהיא משמעותית עבור הנאשמת בהיותה מפרנסת עיקרית של משפחתה.

3. המאשימה ביקשה להותיר את הרשעת הנאשמת על כנה, לקבוע בעניינה מתחם עונש הולם שבין חודש לשישה חודשי מאסר בפועל וביקשה לגזור עליה חודשיים מאסר שירוצו בעבודות שירות, מאסר מותנה, קנס והתחייבות, תוך שהדגישה את הערכים המוגנים העומדים בבסיס העבירות וטענה כי לא הוכח שהרשעה תפגע פגיעה קונקרטית בנאשמת.

4. ב"כ הנאשמת ביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן תוך שהדגיש את נסיבות חייה של הנאשמת, את רצונה לנהל אורח חיים נורמטיבי ושומר חוק, את תפקודה במסגרות תעסוקתיות וטען כי הרשעה עשויה להזיק למעמדה כאשת חינוך ולפגוע בפרנסתה.

5. הנאשמת בדבריה האחרון הביעה צער וחרטה על מעשיה ותיארה את הבושה שחשה בהיותה אשת חינוך, אשר נכשלה בביצוע עבירה.

סוגיית ביטול ההרשעה

6. ההלכה הפסוקה בעניין הימנעות מהרשעה של אדם שנקבעה אשמתו בפלילים דורשת התקיימותם של שני תנאים מצטברים לצורך ביטול ההרשעה: התנאי הראשון, עניינו בשאלה האם סוג העבירה בנסיבות בהן בוצעה, מאפשרים להימנע מהרשעה מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים; התנאי השני עוסק בשאלה האם ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם (ראו ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל** (פ"ד נב(3) 337)).

7. עבירות לפי חוק הכניסה לישראל נועדו להגן על ריבונות המדינה ועל זכותה לקבוע מי יהיו הבאים בשעריה, תוך סינון ומניעת כניסתם של מי שעשויים לסכן את בטחון המדינה ואת בטחון תושביה.

עבירת הסיוע להתחזות נועדה להגן על הסדר הציבורי ולמנוע מעשי מרמה והונאה, הן כלפי הרשויות הממלכתיות וגורמי אכיפת החוק, הן כלפי הפרט.

8. ביצוע העבירות תוכנן מראש על ידי הנאשמת ודרש מידה מסוימת של תחכום הבאה לביטוי בהצטיידותן של

הנאשמת והנוסעת בתעודה שעשויה היתה להערים על השוטרים והחיילים במחסום.

9. על אף האמור, מידת הפגיעה של מעשיה של הנאשמת בערכים המוגנים במקרה דנן, אינה גבוהה, שכן בסופו של יום, הגם שהשתיים הגיעו לתוך שטח ישראל הן נעצרו במחסום וכניסתה של הנוסעת לעומק שטחה של מדינת ישראל, נמנעה.

10. בנוסף, הנוסעת היתה מוכרת לנאשמת מהיכרות אישית ועובדה זו יש בה כדי להפחית במידת מה, אם כי לא באופן מוחלט, את הסיכון הנשקף כתוצאה מביצוע העבירות.

11. יחד עם זאת, עבירות הסעה שלא כדין, הן למרבה הצער, נפוצות ושכיחות מאוד והשלכותיהן עשויות להיות קשות, ולהוביל לפגיעה בגוף ובנפש. על כן, ישנה חשיבות למתן משקל ממשי לשיקולי הרתעת הרבים כלל שמדובר בעבירות מסוג זה.

12. בהתאם להלכה שנקבעה ברע"פ 3674/04 **אבו סלאם נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 12.2.06), עבירת ההסעה שלא כדין אינה מאפשרת גם בנסיבות המקרה המסוים, להימנע מהרשעה מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים.

13. לא מצאתי אף כי הרשעת הנאשמת עשויה לגרום נזק חמור לשיקומה. מתוך התעודות שהוצגו ודברי ב"כ הנאשמת, עולה כי הנאשמת עובדת במסגרת חינוך פרטית, שאף אם מוכרת על ידי הרשויות, ספק אם יש בכוחן לקבוע את זהות מנהליה של אותה מסגרת.

מכל מקום, אף אם מדובר היה במסגרת ממלכתית, אין כלל הקובע כי כל הרשעה בפלילים פוסלת את הנאשמת מניה וביה מלשמש כמנהלת הגן, וככלל שיקול הדעת בענין זה, נתון לגורמים המוסמכים כאשר חזקה עליהם כי שוקלים, בין היתר גם את סוג העבירות בהן הורשעה הנאשמת ואת הקשר שלהן לתחום עיסוקה.

14. לנוכח האמור לעיל, לא מצאתי לבטל את הרשעת הנאשמת.

מתחם העונש ההולם

15. בקביעת מתחם העונש ההולם שקלתי את נסיבות ביצוע העבירות ואת מידת הפגיעה בערכים המוגנים כפי שפורטו לעיל.

16. בחינת הענישה הנוהגת בפסיקה מלמדת כי בנסיבות דומות הוטלו, ככלל, עונשים הכוללים רכיב מוחשי של מאסר בפועל או בעבודות שירות. ראו למשל רע"פ 3674/04 **אבו סאלם** הנ"ל וכן עפ"ג (ירושלים) 50887-09-17

אסולין נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 19.6.18). כפי שניתן ללמוד מתוך פסק הדין בעניין אסולין הנ"ל, עונש של שירות לתועלת הציבור, ככלל, אינו מצוי במתחם העונש ההולם את העבירות שביצעה הנאשמת.

17. לנוכח האמור לעיל, מתחם העונש ההולם את מעשיה של הנאשמת מתחיל ממאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות ומגיע עד מספר חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה, קנס ובמקרים המתאימים גם פסילה בפועל ועל תנאי מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה.

העונש המתאים לנאשמת

18. שקלתי לזכות הנאשמת את גילה, 42, את עברה הנקי ואת העובדה כי היא מנהלת אורח חיים נורמטיבי, מתפקד ויצרני במישור התעסוקתי והמשפחתי. על פי התרשמות שירות המבחן, העבירות שביצעה הנאשמת זרות לאורח חייה.

19. עוד שקלתי לזכות הנאשמת את הודאתה בכתב אישום כפי שהוא מבלי שהובטח לה דבר. הודאה זו מגלמת בתוכה לקיחת אחריות של הנאשמת על מעשיה, זאת לצד החיסכון בזמן שיפוטי שיש בה. גם מתוך תסקיר שירות המבחן וגם מתוך דבריה בבית משפט, ניכר כי הנאשמת מתחרטת חרטה עמוקה על ביצוע העבירות, כי ההליך הפלילי מהווה עבורה גורם מרתיע ומציב גבול וכי היא מבינה הבנה עמוקה את הפסול שבמעשיה.

20. הנאשמת עובדת כאשת חינוך מזה מספר שנים. מתוך האמור בתסקיר, ניכר כי עבודתה מהווה נדבך מרכזי בחייה ובין היתר, מסייעת לה לכלכל את משפחתה, שהיא המפרנסת העיקרית שלה. הנאשמת רוצה להמשיך ולנהל אורח חיים מתפקד ונורמטיבי, ועל פי הערכת שירות המבחן, ישנו סיכוי רב שכך אמנם יהיה.

21. לפיכך, גזירת עונש בתוך מתחם העונש ההולם, עשויה לפגוע באפשרות הנאשמת להמשיך ולעבוד בעבודתה, ובכך לפגוע בשיקומה. אמנם, שירות המבחן לא הציע תכנית טיפולית, ואולם זאת, כפי הנראה, על בסיס ההתרשמות כי הנאשמת עצמה הבינה את הפסול במעשים וכי יש סיכוי ממשי שתשתקם ותחזור לחיים נורמטיביים אף ללא התערבות טיפולית. בנסיבות אלה ישנה הצדקה לחרוג בעניינה של הנאשמת לקולא ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום.

22. לנוכח האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. 300 שעות שירות לתועלת הציבור בהתאם לתוכנית שיכין שירות המבחן עד יום 23.6.19.

ב. שלושה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מהיום, שלא תעבור

עבירה לפי חוק הכניסה לישראל התשי"ב-1952 או עבירה לפי סימנים ו' או ז' לפרק י"א לחוק העונשין התשל"ז-1977.

ג. קנס בסך 2,000 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בחמישה תשלומים חודשיים שווים ורצופים, הראשון עד ליום 1.7.19 והבאים עד ל-1 בכל חודש עוקב. לא ישולם איזה מהתשלום במועדו, תעמוד מלוא יתרת הקנס לפירעון מידי.

ד. שלושה חודשי פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה על תנאי למשך שנתיים מהיום, שלא תעבור עבירה לפי חוק הכניסה לישראל.

23. הסברתי לנאשמת את חובתה לשותף פעולה במילוי צו השירות לתועלת הציבור ואת האפשרויות העומדות בפני בית המשפט אם לא תעשה כן.

24. המזכירות תעביר העתק גזר הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"א אייר תשע"ט, 26 מאי 2019, בנוכחות הצדדים.